

Introitus:

„Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.“ (Dopis Galatským 6:2)

Čtení ze Staré smlouvy, z knihy Exodus 33:12-15:

Mojžíš řekl Hospodinu: „Hleď, ty mi říkáš: Vyveď tento lid. Ale nesdělil jsi mi, koho chceš se mnou poslat, ačkoli jsi řekl: ‚Já tě znám jménem, našel jsi u mne milost.‘ Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe a našel u tebe milost; pohleď, vždyť tento pronárod je tvůj lid.“ Odvětil: „Já sám půjdu s vámi a dám vám odpočinutí.“
Mojžíš mu řekl: „Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj!“

Alternativní čtení z epištol:

(Dopis Římanům 8:9-17)

Čtení z evangelia:

„V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.

Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ (Matoušovo evangelium 11:25-30)

Jsmo ve Svinné, v malé vesničce v údolí mezi Zhořským vrchem a Kozlovem. Za kopcem je už Česká Třebová. Tohle je malebný kraj, který vychutnával i Max Švabinský, který se tu zamiloval. A ocenili jej také spousty dětí a mládežníků, kteří se této chalupě u Jindrů zastavili se svými vedoucími o prázdninách i během roku. Jak to jenom šlo, což bylo ke cti manželů Zdeňka a Marty Jindrových, odpočívali tu různí lidé. Fungovalo to tak už za minulého režimu a vlastně je to tak až dosud. Nedávno tu byli tátové s dětmi. Já si tu dnes sednu na zápraží a přečtu vám texty z Bible a povím něco o odpočívání.

Chomout

Když do lavic v kostele sedají vážení a vzdělaní lidé, považuje se to za výhodu pro ten kostel, sbor či farnost. Dokonce se podle toho posuzuje kvalita shromáždění Božího lidu. Provokatér Ježíš udělal zas vzteku vážených a vzdělaných zadost, když zajásal v Duchu svatém¹ a pochválil svého nebeského Otce za to, že evangelium zjevil nepatrným a bezejmenným. A skryl své evangelium před vzdělanci a filozofy.

Sám Ježíš ovšem vynikal svou moudrostí a rozumností. Už ve dvanácti letech poutal pozornost akademiků. Tradiční *bar micva*, vstup židovských chlapců do dospělosti u Ježíše dopadl tak, že se v Jeruzalémě ztratil svým rodičům a ti jej zoufalí hledali. „Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí.“ (Lukášovo evangelium 2:46).

A snad vás napadne: Když je ale tento pronikavý intelektuál náboženskými předáky po své třicítce zásadně odmítán, není jeho upřednostňování nepatrných a maličkých právě odtud? Není to jeho mindrák z toho, že Ježíš nedostal žádnou profesuru na jeruzalémské univerzitě? Není to snižování studia a jednoznačně užitečné rabínské práce?

Není. K mindráku měl náš Pán hodně daleko. A v jeho Božím království je místo jak pro vzdělance, tak i nevzdělané. Četli jsme, že všichni, kterým se sám Pán rozhodl zjevit sebe sama a přitáhnout si je do svého týmu, jsou bratry a sestrami. Takže žádné zásluhy zásadních odmítačů studia byste u Ježíše nenašli. Neupřednostňuje nevzdělané, to určitě ne. Naopak: Všichni jsme závislí na tom,

¹ To ale musela být radost! To je nezvyklý výraz!

že nám bylo dáno poznat Pána celého světa. Tedy naše zásluhy či hromádka přede jménem a za jménem o ničem nevypovídá. Ježíš říká naprosto jasně: „**Amen, pravím vám, jestliže se neobráte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.**“ (Matoušovo evangelium 18:1-5) Kdo nemá odvahu prostě dětsky přijmout evangelium a žít z něho jako dítě, nic nepochopil.

Když jsme byli dětmi, bylo nám to velmi milé, když jsme se drželi tatínka za ruku a nebo když nás nosil na ramenou. Ptali bychom se jej donekonečna: „*A próoč... A jak? A povídej!*“ Jenže, už jsme dospěli a žít jako dítě Boží, nás v dospělosti doslova bolí. Ptát se stále svého tatínka v nebi na Jeho představu? Mít stálý ohled na to, co se mu líbí a nelíbí? Stále se jen učit a zůstat bez profesního postupu jeho učedníkem a nikdy nedosáhnout mistrovského titulu? To je opravdu těžké a namáhavé. Je nám přece přirozené, že se staneme dospělými a nezávislými tatínky. Tak proč to tak není v křesťanském životě? Proč se máme stále ptát, věčně se dětsky zvědavě dotazovat proč jít tudy a proč snášet tohle a tohle. Nač sklízet jen posměch a ústrky od zcela dospělých vševědoucích nenáboženských či náboženských odborníků. To je trpké. Dřít bez jasného termínu státní zkoušky a obhajoby své diplomové práce, to je přímo těžké břemeno.

A právě tady je vyjádřeno Mistrovo veliké pochopení pro namáhavost stálé služební pohotovosti. Pro učednický život dětí Božích. Řeknu to na příkladu vojáků: Vojáci, kteří v plné polní nesou břemeno zbraně, střeliva, protichemické ochrany a všeho dalšího potřebují spásný okamžik povelu: *Pohov-volno-rozchod* či *Kouřit!* a velitelé je na chvíli nechávají sobě samým. Podobně Ježíšovo učednictvo slyší pozvání k Veliteli, do jeho péče, do Jeho apartmá, do Jeho lóže, k Jeho stolu. Velitel zve: Já vám dám pauzu,² ana-pausis, odpočinutí. Tak zní původní text. Zatím jsme dostali to spočinutí, tu chvíli oddychu u Ježíšových nohou. A učíme se jí používat, protože to je tajemství života. To je tajemství rytmu, který nás nezničí samou prací.

Jsme na prahu dovolených. Potřebujeme pořádný odpočinek. Žijeme na celém světě v napjatých podmínkách. Potřebovali bychom konečné odpočinutí, ale ne to na hřbitově. Potřebujeme odpočinutí jako zásadní řešení - ne kata-strofu ale kata-pauzu. Konečné a dobré řešení. Tak, jak to říká dopis Hebrejům, který v týdnu čteme. A hned následující úterý otevřeme druhou část třetí kapitoly. A pak je řeč o konečném a cílovém odpočinutí v celé čtvrté kapitole listu Hebrejům.

Jenže pro to Ježíš nemá zatím moc pochopení. Velí: *Končit-nástup-pochodem v chod!* A jde se dál. Vojáci zase vezmou plnou polní a pochodují ať je bláto, zima nebo vedro. Tak jsou učedníci vyzváni, aby se zase zapojili do Ježíšova *jha*, vedle Něho, po Jeho boku. Někde v kůlně bude ten starý český chomout, ten dřevěný srdcovitý tvar *jha* vystlaný žíněmi. Ten koňský; ano, ten, co se dává ženichovi a neznám toho, který by tuhle část veselí zrovna miloval.

Starověký chomout zřejmě vypadal tak, že se dvěma zvířatům na šíji naložilo příčné břevno a snad další kolmé břevno je dělilo od sebe (kříž?!). V našem případě se do toho *jha* zapřahuje náš *vše-táhnoucí Mistr* a my se nezkušeně stavíme vedle Něj. A uchte se ode mne, říká Pán, neboť mám k tomu vyučování plnou kvalifikaci. Jsem pokorný a tichý srdcem, nesplaším se, nestrhnou vás z cesty. A nikdy na Vás nenaložím svou tíhu. Vás moje *jho* kříže nebude tlačit a moje břemeno vás nebude obtěžovat.

Náš Pán na nás nikdy nenaloží to, co nesl a donesl sám. Kříž nesl a donesl až na popraviště. I když mu Šimon z Kyrény (např. Lukášovo evangelium 23:24) pomohl nést to dřevo, ani na chvíli Ježíš na tohoto pomocníka nepřenesl tíhu našeho hříchu, naší zvrácenosti a bídy.

A teď si řeknete, že je to úleva. A pak se zeptáte: Když to všechno potáhne náš Pán sám, proč se máme zapřahovat do Jeho *jha* i my?

Protože jen tak dojedeme do odpočinutí, domů, do stáje – tedy do ráje. Jen tak, pod jhem. Nejde to jinak!

² *anapausis*, tedy krátká a opěťovaná chvíle odpočinku, oddychnutí, oproti *katapausis*, tedy zásadnímu a konečnému řešení.

Na cestu: „Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven. Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (1.Janův dopis 1:1-3)